

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) Ing. J. K.**, zast. JUDr. Doubravkou Rehouškovou, advokátkou, se sídlem ul. Karla IV. č. 1, České Budějovice, **b) M. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Český Krumlov**, se sídlem Plešivec 287, Český Krumlov, za účasti: **Pozemkový fond České republiky**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce Ing. J. K. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 5/2005 - 99, ze dne 26. 10. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2002, č. j. PÚ-48809/2002, Okresní úřad Český Krumlov, pozemkový úřad (dále jen „pozemkový úřad“) rozhodl o přechodu vlastnických práv v katastrálním území Štětkře podle § 9 odst. 6 zákona České národní rady č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 20. 11. 2002 u Okresního soudu v Českém Krumlově žalobu, v níž namítali, že pozemkový úřad nerespektoval jejich opakovaný ústní nesouhlas s pozemkovou úpravou, proto žalobce sub 1. nepodepsal protokol týkající se hranic pozemkové úpravy. Při podpisu návrhu pozemkové úpravy žalobce sub 1. požadoval souhlas všech vlastníků, bylo mu řečeno, že všichni souhlasí, tak návrh podepsal. Pozemkový úřad od té doby nereagoval na vytýkané chyby, proto žalobce sub 1. nepodepsal závěrečný protokol.

Žalobce sub 1. se dozvěděl, že pozemkovou úpravu nepodepsal pan N. a pan T., při vyměřování zjistil další nedostatky (např. podél cesty p. č. 330 je vyměřen široký pás, údajně pro stromořadí), nesoulad shledal i u lesních pozemků (např. p. č. 124), které neměly být do pozemkové úpravy zahrnuty. Žalobce sub. 1 podal dne 30. 10. 2002 písemné odvolání, dne 11. 11. 2002 obdržel rozhodnutí pozemkového úřadu, které na odvolání nereagovalo, a Ing. Š. mu sdělil, že na jeho odvolání pozemkový úřad odpovídat nebude. Žalobci navrhli, aby byla pozemková úprava zrušena.

V doplnění žaloby ze dne 30. 1. 2003 žalobci zdůraznili, že napadené rozhodnutí vykazuje zásadní vady a nedostatky. V části „účastníci řízení“ je u listu vlastnictví č. 234 chybně uvedeno K. J. Ing. a H., O. M., namísto správného K. J. Ing., O. M. Napadené rozhodnutí neuvádí, které přílohy jsou jeho nedílnou součástí, přestože k přechodu vlastnictví dochází podle těchto příloh. Pokud je touto přílohou „Příloha k LV 234“, pak zde v části „pozbývá vlastnické právo“ nesouhlasí čísla parcel, výměr a skutečné hranice v terénu parcel č. 139 a 2 x 140. Žalobci konstatovali, že napadené rozhodnutí je úplně nepřehledné, nepřesné, je v něm škrtnuto, přílohy jsou zmatečné, včetně geometrického plánu ze dne 20. 9. 2002, č. 55-1/2002. Podle žalobců není jasné, kam zmizela pozemková parcela č. 139 o výměře 92 m², která byla součástí pozemkové parcely č. 124. Kromě toho je zmatečně uvedena pozemková parcela č. 124 na závěrečném protokolu ze dne 2. 10. 2001, kdy 1640 m² z celkového počtu 60 595 m² bylo v tomto protokolu sice vyloučeno, avšak jako ostatní plocha, přestože se jedná o lesní pozemek, přičemž v další části protokolu není pozemek parc. č. 124 uveden. Žalobci namítali, že podle dostupných informací nebyl při dělení pozemků zajištěn nutný souhlas orgánu státní správy lesů. Žalobce sub 1. ve správním řízení mnohokrát ústně upozorňoval na nedostatky při vyměřování pozemků, přislíbená náprava nebyla provedena a hranice pozemků nesouhlasí s geometrickými plány, např. u pozemku parc. č. 124. Provedená pozemková úprava nemůže být platná, neboť se schválením takto provedené úpravy nesouhlasí žalobci, ani H. K., V. T. a A. N., kteří vlastní více než 1/3 dotčených pozemků. Žalobci proto navrhovali, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému úřadu k dalšímu řízení.

V žalobě ze dne 7. 4. 2003 žalobci dále namítali, že v napadeném rozhodnutí není v poučení o odvolání uvedeno, podle jakého znění zákona se lze odvolat.

Okresní soud v Českém Krumlově přípisem ze dne 7. 2. 2003, sp. zn. 6 C 953/2002, postoupil spis Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který usnesením ze dne 19. 2. 2003, č. j. 10 Ca 37/2003 - 21, žalobu odmítl s tím, že věcně příslušným k projednání žaloby proti rozhodnutí pozemkového úřadu v soukromoprávní věci je okresní soud. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 28. 12. 2004, č. j. Konf 120/2003 - 5, s tím, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu o přechodu vlastnických práv je soud ve správním soudnictví.

Usnesením ze dne 1. 2. 2005, č. j. 10 Ca 5/2005 - 48, Krajský soud v Českých Budějovicích postoupil věc Městskému soudu v Praze, který s tímto postoupením vyslovil nesouhlas. Nejvyšší správní soud pak usnesením ze dne 30. 3. 2005, č. j. Nad 25/2005 - 56, rozhodl, že nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci Krajským soudem v Českých Budějovicích je důvodný.

Krajský soud v Českých Budějovicích poté rozsudkem ze dne 26. 10. 2005, č. j. 10 Ca 5/2005 - 99, žalobu Ing. J. K. zamítl, řízení o žalobě M. O. zastavil a žalovanému, ani osobě zúčastněné na řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že předmětem přezkumu je toliko rozhodnutí o přechodu vlastnických

práv v katastrálním území Štěkře, vydané podle § 9 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách a § 19 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“). Rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, o schválení pozemkové úpravy, které potvrdilo Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 6. 5. 2002, č. j. 11210/2002-5010, když zamítlo jediné proti němu podané odvolání A. N., je závazným podkladem pro rozhodnutí o přechodu vlastnických práv a v tomto řízení již nemůže být přezkoumáno. Soud uvedl, že výhrada nesprávného označení žalobců v napadeném rozhodnutí je zcela neopodstatněná, neboť na listu vlastnictví č. 234 je uveden pouze K. J. Ing., nikoli H. - toto jméno bylo přeškrtnuto. Žalobce K. J. Ing. a H. jsou uvedeni u listu vlastnictví č. 252. Tento údaj žalovaný převzal z tehdejšího stavu katastru nemovitostí a uvedená formální nesprávnost byla odstraněna žalovaným před zápisem do katastru nemovitostí, rovněž tak nesprávné poštovní směrovací číslo u adresy žalobce. Uvedené nesprávnosti nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v příloze k listu vlastnictví č. 234, která je součástí napadeného rozhodnutí, jsou údaje správné. Žalobce nemohl být poučen, podle jakého znění zákona se lze odvolat, neboť proti rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv na základě schváleného návrhu se nelze odvolat. K námitce, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, jaké přílohy jsou nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, soud podotkl, že při doručování se k rozhodnutí připojí jen ta část přílohy, která se týká konkrétní osoby. Pozemkový úřad proto žalobci doručoval jen přílohu k listu vlastnictví č. 234 a přílohu k listu vlastnictví č. 252, neboť na uvedených listech vlastnictví jsou zapsány pozemky ve vlastnictví žalobce. Napadené rozhodnutí podle krajského soudu obsahuje veškeré náležitosti ve smyslu § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, není nepřehledné, ani zmatečné a nepřesné. Z geometrického plánu č. 55-1/2002 je patrné, že část parcely č. 124 byla zahrnuta do pozemkové úpravy a byla začleněna do nově vzniklých parcel katastru nemovitostí. V rámci komplexní pozemkové úpravy k dělení lesních pozemků nedocházelo, z pozemkové úpravy byly vyloučeny zalesněné pozemky a pozemky v zastavěné části obce, a proto nedošlo ani k této závadě, kdy pozemková parcela č. 124 jako lesní pozemek byla vyloučena. Nedůvodnost výhrady žalobce ohledně parcely č. 139 plyne podle soudu z tvrzení žalobce, že parcela č. 139 o výměře 92 m² byla součástí parcely č. 124. Zákonná podmínka souhlasu vlastníků alespoň 2/3 výměry dotčené pozemkovou úpravou byla splněna, neboť s návrhem pozemkové úpravy po zapracování připomínek vyjádřili souhlas vlastníci 105 ha, přičemž výměra řešeného území je 141 ha, tedy cca 75 %. Vzdor poučení, že své námitky a připomínky k návrhu mohou účastníci uplatnit nejpozději při závěrečném ústním jednání (svoláno na den 27. 2. 2002), nikdo námitky neuplatnil, rovněž žalobce vyslovil souhlas s pozemkovou úpravou a nesouhlas zaslal až dne 30. 10. 2002, tedy poté co bylo napadené rozhodnutí vydáno. Proto pozemkový úřad vydal rozhodnutí ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štěkře vyhlášené pozemkovým úřadem dne 24. 11. 1999, toto rozhodnutí bylo poté potvrzeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství. Námitku, že s pozemkovou úpravou nesouhlasili vlastníci 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou, proto krajský soud shledal zcela neopodstatněnou. Krajský soud konstatoval, že V. T. nebyl účastníkem řízení, před vydáním rozhodnutí zemřel, a jeho právní nástupci Ing. A. V. a H. B. vyslovili s pozemkovou úpravou souhlas. Návrh žalobce na provedení místního šetření a výslech svědků soud zamítl, když výslech uvedených osob by s ohledem na pravomocné rozhodnutí o schválení pozemkové úpravy nemohl mít význam. Krajský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s předpisy, jichž se žalobce žalobou dovolává, a proto žalobu Ing. J. K. podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Soud současně zastavil řízení o žalobě M. O., která na výzvu soudu vzdor poučení o následcích nezaplatila soudní poplatek.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce Ing. J. K. (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž konstatoval, že spolu se svou sestrou vlastní lesní pozemek p. č. 124 v katastrálním území Štětkře. Namítal, že v zápise z jednání o zamýšlených pozemkových úpravách, konaného dne 24. 11. 1999, je uvedeno, že lesní a zastavěné pozemky v intravilánu nebudou do pozemkové úpravy zahrnuty. Přesto byl pozemek p. č. 124, klasifikovaný jako lesní pozemek, do pozemkové úpravy zahrnut. Stěžovatel nikdy nepodepsal žádný ze závěrečných protokolů, jež mu předkládal zpracovatel pozemkových úprav, neboť tyto protokoly podle stěžovatele nespĺňovaly nutné podmínky pro znění úřední listiny, jejich listy byly oddělitelné a podpisová část se dala použít k jakémukoliv listu. Stěžovatel uvedl, že dne 7. 6. 2002 pozemkový úřad požádal Katastrální úřad v Českém Krumlově o zápis rozhodnutí o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře a katastrální úřad toto rozhodnutí zapsal, ačkoliv nebyl předložen geometrický plán, který byl vyhotoven až dne 20. 9. 2002 (č. 55-1/2002) a schválen katastrálním úřadem až dne 5. 11. 2002. Stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky a konstatoval porušení zákona správním orgánem, který o přechodu vlastnického práva rozhodl bez jakéhokoli podkladu, tj. bez geometrického plánu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel s rozhodnutím o schválení návrhu pozemkové úpravy souhlasil a proti tomuto rozhodnutí se neodvolal. Námitky uvedené v žalobě označil žalovaný za irelevantní, kasační stížnost pak podle žalovaného napadá především geometrický plán č. 55-1/2002, vypracovaný dne 20. 9. 2002. Tímto plánem reagoval správní orgán na podnět Katastrálního úřadu v Českém Krumlově, který pro zápis pozemkové úpravy do katastru nemovitostí požadoval rozšíření obvodu pozemkové úpravy o navazující lesní komplex a cyklostezku, a to nikoliv z důvodu změny vlastnictví, ale k vyřešení vlastnických vztahů k nově vybudované cyklostezce a z důvodu vytýčení a zaměření stávajících lesních parcel a odstranění zjednodušené evidence v předmětném katastru. Mimo stěžovatele neměl žádný z účastníků řízení k zaměření cyklostezky ani k zaměření lesních parcel výhrady. Žalovaný považoval námitky stěžovatele za nepochopitelné, když stěžovatel kromě bezplatného zaměření svých pozemků získal upřesněním trasy cyklostezky navíc 237 m² půdy. Žalovaný dodal, že geometrický plán byl zapsán společně s návrhem komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře. Předmětným geometrickým plánem podle žalovaného nedošlo k žádnému přechodu vlastnických práv stěžovatele, ale pouze k upřesnění trasy cyklostezky, proto žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující informace podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, Okresní úřad Český Krumlov, pozemkový úřad schválil návrh komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře,

vyhlášené pozemkovým úřadem dne 24. 11. 1999, vypracovaný firmou Agropoz, v. o. s., a to v plném rozsahu odsouhlaseném na závěrečném jednání dne 27. 2. 2002.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání pouze pan A. N., který obecně uvedl, že nesouhlasí s pozemkovou úpravou. Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad rozhodnutím ze dne 6. 5. 2002, č. j. 11210/2002-5010, odvolání pana A. N. zamítlo a rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, potvrdilo. Rozhodnutí o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře nabylo právní moci dne 6. 6. 2002.

Dne 7. 6. 2002 pozemkový úřad požádal katastrální úřad o zápis svého rozhodnutí č. j. PÚ-47800/02 do katastru nemovitostí.

Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2002, č. j. PÚ-48809/2002, pozemkový úřad rozhodl o přechodu vlastnických práv v katastrálním území Štětkře tak, jak je uvedeno v přílohách, které jsou nedílnou součástí tohoto rozhodnutí. V odůvodnění pozemkový úřad uvedl, že dne 24. 11. 1999 zahájil komplexní pozemkovou úpravu katastrálního území Štětkře na žádost vlastníků nadpoloviční většiny zemědělské půdy. Zpracování návrhu pozemkové úpravy bylo provedeno v souladu s platnými předpisy (zákon o pozemkových úpravách, zákon o půdě a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů). Po splnění podmínek daných zákonem o pozemkových úpravách a nařízením vlády č. 4/2000 Sb. vydal pozemkový úřad rozhodnutí ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, o schválení pozemkové úpravy podle § 9 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách; toto rozhodnutí Ministerstvo zemědělství potvrdilo. Pozemkový úřad konstatoval, že Katastrální úřad Český Krumlov po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí podle jeho příloh provede změny do katastru nemovitostí, po vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu se dosavadní operát stává neplatným. Pozemkový úřad uzavřel, že byly splněny podmínky ukládané citovanými zákony, a proto rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

Podáním ze dne 30. 10. 2002 vyslovil stěžovatel nesouhlas s pozemkovou úpravou, totéž učinila i žalobkyně podáním doručeným pozemkovému úřadu dne 15. 11. 2002. Na tato podání reagoval pozemkový úřad přípisem ze dne 13. 1. 2003, ve kterém popsal průběh řízení, zdůraznil, že o pozemkovou úpravu požádal i stěžovatel, v průběhu řízení neuplatnil žádné připomínky a svým podpisem na závěrečném protokolu o projednání návrhu komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře potvrdil souhlas s tímto návrhem. Proti rozhodnutí č. j. PÚ-47800/02 podal odvolání pouze pan A. N., toto odvolání bylo zamítnuto. Pozemkový úřad uvedl, že nesouhlas stěžovatele mu byl doručen dne 30. 10. 2002, tj. v době, kdy pozemková úprava již byla zpracována, odvolání proti rozhodnutí o návrhu pozemkové úpravy stěžovatel nepodal, proto mohl pozemkový úřad rozhodnout o výměně vlastnických práv. K námitkám stěžovatele pozemkový úřad uvedl, že stěžovatel byl řádně pozván na odsouhlasování hranic obvodu komplexní pozemkové úpravy, avšak na jednání se nedostavil, ačkoli byl členem sboru zástupců. V protokolu o zjišťování průběhu hranic pozemků neuvedl stěžovatel k vytyčovaným pozemkům žádné připomínky. Namítal-li stěžovatel, že v rámci pozemkové úpravy byly zpřesňovány stavby mimo hranice pozemkové úpravy, pozemkový úřad k tomu podotkl, že stavba stěžovatele přímo souvisela s obvodem pozemkové úpravy a byly pouze upřesněny souřadnice jednoho rohu této stavby, chybně zavedené v katastru nemovitostí. Pozemkový úřad dále konstatoval, že upřesnění lesních pozemků se provádělo pouze v okolí cyklostezky, jejíž skutečný průběh neodpovídal stavu v mapě. Cyklostezka byla řešena vyhotovením geometrického plánu č. 55-1/2002, který cyklostezku zaměřil v terénu a umožnil směnu pozemků pod zastavěnou stezkou a okolních pozemků. O postupu z hlediska cyklostezky byli účastníci informováni na závěrečném ústním jednání a přítomní vlastníci postup

odsouhlasili. Vlastní cyklostezka přešla do vlastnictví obce a navazující pozemky s lesním porostem, na nichž podle zákresu mapy katastru nemovitostí byla cyklostezka vedena, přešly do vlastnictví účastníků řízení. Další upřesnění lesních pozemků se provádělo pouze na obvodu pozemkové úpravy.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 9 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách rozhodnutí o schválení návrhu (pozemkových úprav, pozn. soudu) okresní pozemkový úřad oznamuje veřejnou vyhláškou a doručí všem známým účastníkům. Z náležitostí návrhu se k rozhodnutí doručovanému účastníkům řízení připojí jen ta část návrhu, která se dotýká konkrétního účastníka řízení. Schvalovaný návrh se všemi náležitostmi se ukládá u okresního pozemkového úřadu a u příslušného obecního úřadu, kde lze do návrhu nahlédnout. Rozhodnutí o schválení návrhu, které nabylo právní moci (dále jen „schválený návrh“), okresní pozemkový úřad předá také katastrálnímu úřadu k vyznačení do katastru nemovitostí.

Podle § 9 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách schválený návrh je závazným podkladem pro rozhodnutí okresního pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv, popřípadě o zřízení nebo zrušení věcného břemene k dotčeným pozemkům. Rovněž je závazným podkladem pro rozhodnutí o přechodu vlastnických práv k pozemkům, na nichž se nacházejí společná zařízení. Proti rozhodnutí o výměně nebo přechodu vlastnických práv, popřípadě o zřízení nebo zrušení věcného břemene vydanému na základě schváleného návrhu se nelze odvolat.

Nejvyšší správní soud předeseílá, že stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí o přechodu vlastnických práv v katastrálním území Štětkře podle § 9 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách, čímž jednoznačně vymezil předmět přezkumného soudního řízení. Veškeré námitky stěžovatele, které směřují proti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav, se napadeného správního rozhodnutí netýkají a nejsou předmětem tohoto řízení. Rozhodnutí o schválení pozemkových úprav stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě nenapadl odvoláním ani žalobou, toto rozhodnutí nabylo právní moci a jeho zrušení se stěžovatel v tomto řízení domáhat nemůže.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv podle § 9 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách nelze úspěšně uplatnit námitky směřující proti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy podle § 9 odst. 5 téhož zákona.

Námitku stěžovatele, že lesní pozemek p. č. 124 byl do pozemkové úpravy zahrnut, ačkoli podle zápisu z jednání o zamýšlených pozemkových úpravách, konaného dne 24. 11. 1999, zahrnut být neměl, námitku, že stěžovatel nikdy nepodepsal žádný ze závěrečných protokolů, a námitky proti těmto protokolům proto Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětné. Žádnou z těchto námitek stěžovatel neuplatnil ve vztahu k rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy, které nabylo právní moci a stalo se - v podobě, v jaké bylo přijato, včetně schváleného návrhu - závazným podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že pozemek p. č. 124 byl zahrnut v návrhu komplexní pozemkové úpravy č. 061/2001, zpracovaném společností Agropoz, v. o. s., tento návrh byl schválen zmíněným rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 8. 3. 2002, které stěžovatel v zákonné lhůtě nenapadl odvoláním, ačkoli mu v tom nic nebránilo, a které tak nabylo právní moci dne 6. 6. 2002. Vzhledem k tomu, že stěžovatel zahrnutí tohoto pozemku do pozemkové

úpravy před schválením návrhu nezpochybnil, a neučinil tak ani ve lhůtě pro podání odvolání proti rozhodnutí o schválení návrhu, nemůže již nyní tuto námitku úspěšně uplatnit, neboť pozemkový úřad byl při vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně schváleným návrhem komplexní pozemkové úpravy vázán a namítaný lesní pozemek již zpětně vyčlenit nemohl.

Soud rovněž poukazuje na přípis pozemkového úřadu ze dne 13. 1. 2003, který úřad stěžovateli zaslal jako odpověď na jeho opožděný nesouhlas s pozemkovou úpravou a v němž správně vystihl všechny podstatné momenty proběhnuvšího řízení o pozemkových úpravách a stěžovateli objektivně vysvětlil, proč již s některými svými připomínkami nemůže uspět.

K námitce stěžovatele, že katastrální úřad zapsal rozhodnutí o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Štětkře, ačkoliv nebyl předložen geometrický plán, Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup katastrálního úřadu nelze žalovanému vytýkat, ani z něj činit jakékoliv závěry pro účely posouzení zákonnosti a přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom katastrální úřad nepochybil, neboť zápis rozhodnutí o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy do katastru nemovitostí měl toliko informativní charakter a geometrické plány pro určení hranic pozemků při pozemkových úpravách potřeboval katastrální úřad až pro účely vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu v návaznosti na rozhodnutí pozemkového úřadu o přechodu vlastnických práv, tj. rozhodnutí ze dne 23. 10. 2002.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán porušil zákon, když o přechodu vlastnického práva rozhodl bez jakéhokoliv podkladu, tj. bez geometrického plánu. Toto tvrzení stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud nepravdivým. Pozemkový úřad totiž při rozhodování vycházel ze svého rozhodnutí o schválení komplexní pozemkové úpravy ze dne 8. 3. 2002, č. j. PÚ-47800/02, z obsahu takto schváleného návrhu a k dispozici měl rovněž všechny zpracované geometrické plány, včetně geometrického plánu č. 55-1/2002 ze dne 20. 9. 2002. Tuto skutečnost potvrzuje např. text přílohy k listu vlastnictví č. 234, která je nedílnou součástí žalobou napadeného rozhodnutí a v níž je u parcel č. 139/5, 140/1 a 140/4 uvedena poznámka GP 55-1, označující právě zmíněný geometrický plán.

Ve shodě se závěry vyslovenými krajským soudem Nejvyšší správní soud uzavírá, že v napadeném rozhodnutí pozemkového úřadu a v postupu jeho vydání předcházejícím neshledal žádná pochybení, která by mohla způsobit nezákonnost či nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo v souladu se zákonem oznámeno veřejnou vyhláškou a doručeno všem známým účastníkům řízení, obsahuje kompletní přílohy, z nichž byla každému účastníku v souladu s § 9 odst. 7 zákona o pozemkových úpravách zaslána pouze ta část, která se jej dotýká.

Krajský soud tedy všechny potřebné právní otázky posoudil správně, namítaná nezákonnost napadeného rozhodnutí nebyla prokázána, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2005, č. j. 10 Ca 5/2005 - 99, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly, žádné náklady žalobkyně soud nezjistil a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobě zúčastněné na řízení soud v tomto řízení

žádnou povinnost neuložil, nebyl shledán ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady nákladů řízení, a proto Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu